

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3)

I bestemmelsen fastsættes det, at renteloven ikke finder anvendelse, hvis andet er bestemt ved eller i henhold til lov, eller hvis andet er aftalt, jf. dog §§ 7, 9 a og 9 b. Bestemmelsen svarer til, hvad der følger af den gældende regel i rentelovens § 1, stk. 3. I bestemmelsen er der dog foretaget en konsekvensændring som følge af de foreslåede nye regler i § 9 a og § 9 b.

Spørgsmålet om fravigelse af renteloven ved handelsbrug eller anden sædvane er reguleret i lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 4)

I bestemmelsens 1. pkt. fastsættes det, at renteloven ikke finder anvendelse, hvis andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, jf. dog §§ 9 a og 9 b. Bestemmelsen svarer herved til, hvad der følger af den gældende regel i rentelovens § 1, stk. 3. Med henvisningen til §§ 9 a (stk. 2) og 9 b (stk. 4) er det dog præciseret, at disse regler ikke vil kunne fraviges til skade for fordringshaveren ved handelsbrug eller anden sædvane.

Bestemmelsens 2. pkt. er nyt. Det foreslås, at renteloven ikke i forbrugerforhold skal kunne fraviges ved handelsbrug eller anden sædvane til skade for skyldneren. Bestemmelsen indebærer navnlig, at det udtrykkeligt fastslås, at den lovbestemte morarentesats (den foreslåede § 5, stk. 1) ikke vil kunne fraviges til skade for forbrugeren ved handelsbrug eller anden sædvane. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.4.2.

Bestemmelsens 3. pkt. er ligeledes nyt. Efter reglen kan der, selv om andet følger af handelsbrug eller anden sædvane, altid kræves rente efter rentelovens §§ 3-5, hvis kravet angår vederlag i henhold til aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, som er indgået mellem erhvervsdrivende som led i deres erhverv eller mellem en erhvervsdrivende som led i sit erhverv og en ordregivende myndighed som defineret i direktiverne 92/50/EØF, 93/36/EØF, 93/37/EØF og 93/38/EØF om offentlige indkøbskontrakter.

Udtrykket »erhvervsdrivende« er anvendt med henblik på at tilpasse ordlyden af de foreslåede regler til den almindelige civile retlige sprogbrug.

Ved en »ordregivende myndighed« skal i overensstemmelse med de nævnte direktiver forstås statslige, amtskommunale eller kommunale myndigheder, offentligtretlige organer eller sammenslutninger bestående af en eller flere af disse myndigheder eller offentligtretlige organer. Ved offentligtretligt organ forstås ethvert organ, der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke be-

hov af industriel eller kommerciel karakter, som er en juridisk person, og hvis drift enten for mere end halvdelen vedkommende finansieres af staten, regionale eller lokale myndigheder eller andre offentligtretlige organer, hvis drift er underlagt disses kontrol eller hvortil staten, de lokale myndigheder eller andre offentligtretlige organer kan udpege mere end halvdelen af medlemmerne i administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

Bestemmelsen gælder som nævnt kun for pengekrav i henhold til en aftale om levering af varer eller tjenesteydelser. Omfattet af bestemmelsen er således alene selve betalingsforpligtelsen med hensyn til de leverede varer eller tjenesteydelser.

Det er ikke fastlagt i direktivet, hvad der skal forstås ved »varer« eller »tjenesteydelser«. Det må dog formentlig antages, at begreberne skal forstås i en meget vid betydning, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.

Tjenesteydelsesbegrebet omfatter her således bl.a. lejeaftaler (brugsrettigheder), såkaldt værksleje, dvs. aftaler, der indebærer frembringelse af et arbejdsresultat, og andre arbejdsaftaler (bortset fra ansættelsesforhold), herunder serviceydelser, undervisning, ydelser fra liberale erhverv, forvaring og transportaftaler.

Udtrykket »varer« er anvendt i betydningen løsøre. I øvrigt har det ingen praktisk betydning at sondre mellem de nævnte begreber, idet de foreslåede regler generelt finder anvendelse på varer og tjenesteydelser. Køb af fast ejendom omfattes ikke af de nye regler.

Den foreslåede bestemmelses 3. pkt. tilsigter at gennemføre direktivets artikel 1 og artikel 2, stk. 1, samt dele af artikel 3, stk. 1.

Til nr. 4 (§ 2)

Der er tale om en konsekvensændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 2-3.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 2)

Bestemmelsens 1. pkt. er en delvis videreførelse af den gældende regel i 1. pkt. i rentelovens § 3, stk. 2. Efter den foreslåede bestemmelse skal der – hvis forfaldsdagen ikke er fastsat i forvejen – som hidtil betales rente, når der er gået 30 dage (efter de nugældende regler en måned) efter den dag, da fordringshaveren har afsendt eller fremsat anmodning om betaling. Derimod stilles der ikke længere krav om, at betalingsanmodningen skal angive, at manglende betaling medfører pligt til at betale rente. Det vil således ikke efter forslaget være en betingelse for at kunne kræve rente, at der er afgivet et såkaldt rentepåkrav.

Som følge af den nævnte ændring af betalingsfristen fra en måned til 30 dage er den gældende regel i